

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Praha 9, Na Rozcestí 1434/6, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, č. j. 44 A 27/2016 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 5. 2016, č. j. KRPS-417219-35/ČJ-2015-010024 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Žalobcem podané odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 4. 11. 2016, č. j. CPR-15907-3/ČJ-2016-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Posledně jmenované rozhodnutí napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 31. 1. 2017, č. j. 44 A 27/2016 – 35, zamítl.
- [2] Krajský soud vyšel z následujících skutkových okolností: Dne 11. 12. 2015 byla policejní hlídkou v areálu firmy MOKATE CZECH (dále jen „MOKATE“), Votice 835 (dále jen „provozovna“), provedena pobytová kontrola podle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce zde prováděl práci, avšak neprokázal se platným pracovním povolením. Byl proto policejní hlídkou zajištěn, a to za účelem řízení o správním vyhoštění. V průběhu výslechu dne 11. 12. 2015 uvedl, že do České republiky přicestoval asi před měsícem. Přijel,

protože mu polská firma zprostředkovala zaměstnání v České republice v polské firmě. Byl zdarma ubytován v ubytovně společnosti MOKATE a za práci dostával 75 Kč na hodinu. Pracovní pomůcky dostával od společnosti MOKATE. Neví, kdo přesně mu výplatu dával, ale vše obstarával pan C. B. Práci měl slíbenou do konce platnosti víza (15. 1. 2016). Nemá nicméně žádné rozhodnutí Úřadu práce ani živnostenský list.

- [3] V zásadě jediným žalobním bodem žalobce mířil na nesprávné právní posouzení věci. Podle jeho názoru nebylo nutné, aby disponoval pracovním povolením na území České republiky, neboť v kontextu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) sem byl pouze vyslán v rámci *poskytování služeb* zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.
- [4] Krajský soud se s hodnocením žalobce neztotožnil. Vyšel přitom z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, který se týká správního vyhoštění z důvodu zaměstnání na území ČR bez povolení k zaměstnání, dále ze žalobcem dovolávaného ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti a § 2 zákona č. 261/2006 Sb. (dále jen „zákoník práce“), jenž vymezuje pojem „závislé práce“.
- [5] Krajský soud nejprve aproboval závěr žalovaného, že žalobce vykonával na území ČR závislou práci, a to ve vztahu k českému zaměstnavateli. To vylučuje podřazení pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle kterého „[p]ovolení ke zaměstnání [...] se podle tohoto zákona nevyžaduje ke zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci *poskytování služeb* zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie“). Připomněl § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, ve znění pozdějších předpisů, obsahující vymezení pojmu „služba“, kterou lze použít, neboť zákon o zaměstnanosti tento pojem sám nedefinuje. Odkazovaná definice uvádí, že „*službou* [se rozumí] *poskytování jakéhokoliv plnění mimo výkon závislé práce*“. Z hlediska znaků závislé práce vyšel krajský soud z výše zmíněného ustanovení § 2 zákoníku práce, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 40, kde jako závislou práci zdejší soud definoval stav, kdy „*zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu*“.
- [6] Na podkladě správního spisu následně krajský soud uvedl, že žalobce měl se společností PRAWEX STAV, s. r. o., uzavřenou dohodu o provedení práce (dále jen „Dohoda“), podle jejichž ustanovení jeho činnost veškeré znaky závislé práce naplňovala. Krajský soud proto konstatoval, že za práci do České republiky žalobce nevyslal polský zaměstnavatel, jak žalobce namítá. O osobním výkonu práce žalobce vypovídá to, že byl zajištěn při práci v provozovně firmy MOKATE. Soustavnost práce krajský soud vyvodil z evidence docházky, podle níž žalobce pracoval vždy od pondělí do čtvrtka od 18:00 hod. do 6:00 hod. Žalobce sám ve své výpovědi uvedl, že v době kontroly v provozovně pracoval již zhruba měsíc. Krajský soud dále odkázal na cestovní příkaz, na jehož základě vykonával žalobce práci jménem zaměstnavatele PRAWEX STAV, s. r. o., v provozovně dle pokynů právě tohoto zaměstnavatele. Dohoda rovněž potvrzuje, že k výplatě pracovní odměny žalobce se zavázala společnost PRAWEX STAV, s. r. o. Krajský soud tak měl postaveno najisto, že žalobcem prováděná činnost měla znaky závislé práce a jako takovou ji nelze podřadit pod ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. Žalobce tedy mohl vykonávat práci jen na základě platného povolení, kterým však nedisponoval, čímž došlo k naplnění podmínek pro správní vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- [7] Proti rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Pod písm. b) citovaného ustanovení však stěžovatel zařadil „*vadu řízení, kdy stěžovateli nebyla doručena výzva soudu s tím,*

pokračování

žda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání“; je tedy zřejmé, že ve skutečnosti stěžovatel uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost stěžovatel doplnil podáním ze dne 23. 2. 2017, ve kterém v zásadě zopakoval argumentaci uplatněnou již dříve před správními orgány i krajským soudem. Vyjádřil nesouhlas s hodnocením krajského soudu o nemožnosti zařadit jím vykonávanou činnost pod poskytování služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ke krajským soudem zmiňované Dohodě mezi ním a společností PRAWEX STAV, s. r. o. uvedl, že nepopírá její uzavření, avšak „nezná důvody, které vedly spol. PRAWEX k jejímu uzavření, zda to byla zbytečná horlivost, či zvýšená opatrnost“. Jako zaměstnanec důvěřoval zaměstnavateli, který její uzavření považoval za důležité, a „v podřízeném postavení“ ji podepsal. Uzavření Dohody však podle stěžovatele nemůže mít vliv na posouzení jeho postavení, „když tu jsou i další dokumenty, které dokládají něco jiného“. Stěžovatel opětovně akcentoval, že má pracovní vztah s polským zaměstnavatelem a jím byl vyslán na služební cestu, jak doložil cestovním příkazem.

[8] Poslední kasační námitkou stěžovatel uvedl, že i případná sankce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců by byla neadekvátní, když se jako cizinec nachází na území EU s platným pracovním vízem. Stěžovatel proto navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Nejprve se věnoval kasační argumentaci, že k uzavření Dohody došlo na základě důvěry v zaměstnavatele a podřízeného postavení stěžovatele vůči zaměstnavateli, a uložená sankce vyhoštění nebyla adekvátní. Pro obě zmíněné námitky, které z věcného hlediska nemají zásadní význam, totiž platí, že byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, přestože stěžovateli nic nebránilo je uplatnit již v řízení před krajským soudem. V souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto k takto uplatněným námitkám pro jejich nepřípustnost nepřihlédl.

[13] Další námitka stěžovatele spočívala v tvrzení, že měl pracovní vztah s polským zaměstnavatelem, jímž byl vyslán na služební cestu, čímž rozporoval závěr krajského soudu o nepodřaditelnosti jeho činnosti pod ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Touto problematikou se krajský soud v napadeném rozsudku vcelku podrobně zabýval na stranách 2-4 napadeného rozsudku. Je zřejmé, z jakých skutkových skutečností vycházel (str. 2), jaká zákonná ustanovení aplikoval (str. 3), přičemž vyvozené právní závěry jsou s napadeného rozsudku seznatelné a srozumitelné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 – 40, v němž vyslovil, že „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevýčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost

takovou argumentaci, je nutno na ní nablížet jako na nepřijatelnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“

[14]Z kasační stížnosti nevyplývá žádná další (již nevyřádaná) konkrétní argumentace zpochybňující závěry krajského soudu. Prosté zopakování již v žalobě uplatněné námitky o pracovním vztahu s polským zaměstnavatelem a jím realizovaném vyslání stěžovatele na pracovní cestu s dovětkem, že „to je pro posouzení věci podstatné a důležité“, jistě nenaplnuje požadavky shora citované judikatury. Subjektivní nesouhlas stěžovatele s odůvodněním krajského soudu pak není sám o sobě způsobilý založit nezákonnost napadeného rozsudku.

[15]Z důvodů výše uvedených lze tedy za jedinou věcně projednatelnou námitku stěžovatele považovat jeho tvrzení o vadě řízení spočívající ve skutečnosti, že mu nebyla doručena výzva krajského soudu s dotazem, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že předmětná výzva (č. l. 27) byla žalobci zaslána na adresu uvedenou v žalobě (tj. X). Zásilka však byla vrácena zpět, s tím, že ji nebylo možné vložit do schránky, neboť dle doručenkyně nebylo zřejmé, u koho stěžovatel bydlí. Přípisem ze dne 27. 12. 2016 vznesl krajský soud dotaz na Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, evidenční odbor, ohledně místa nynějšího pobytu stěžovatele. Dne 3. 1. 2017 obdržel odpověď, že současné místo pobytu stěžovatele není známo. Krajský soud proto doručil písemnost v souladu s ustanovením § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a to vyvěšením na úřední desce krajského soudu. V takovém případě se písemnost považuje za doručenu desátým dnem po vyvěšení. Podle spisu krajského soudu došlo k vyvěšení dne 4. 1. 2017 (sejmuto dne 3. 2. 2017). Výzva týkající se vyjádření stěžovatele k možnosti rozhodnutí ve věci krajským soudem bez nařízení jednání tak byla stěžovateli doručena (fiktí) dne 14. 1. 2017. Od tohoto dne počala běžet lhůta ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., v níž měl stěžovatel možnost vyjádřit s projednáním věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Právo požadovat nařízení jednání k projednání věci přitom stěžovatel nepozbyl ani uplynutím odkazované lhůty, neboť tak mohl učinit až do okamžiku rozhodnutí o žalobě (k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 – 50). Stěžovatel však svůj souhlas nevyjádřil ani v zákonné lhůtě, ani k okamžiku vydání napadeného rozsudku. Jestliže tedy krajský soud ve věci nenařídil jednání, postupoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Kasační námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[16]Vzhledem k výše uvedeným závěrům proto Nejvyšší správní soud stěžovatelovu kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17]O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti, proto tento soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu